mea de pacis prærogativâ incedit Sententia: hæc fulcra
sunt: quibus unicè illa nititur. Quotusquisque ergò vestrum
A.V., est: qui de re tàm necessariâ, tàm latè patente, tàm
fructuosâ, tàm jucundâ non decernat, mecumque demùm non
exclamet? O pacem bello longissimè anteferendam! Ecce
Prudentem ipsummet Scipionem habeo. Is quippe publicè pro-
sus legitur: Se, quanquam tot exercituum in Hispaniâ, Si-
liâ, et Africâ victor esset, malle tn. unū Civem servare, quàm
mille hostes occidere. Civem servare ad pacis, hostes occidere
ad belli opera pertinet: è quibus quodnam emineat tempus
pacisne, an belli, l. uno hoc tanti viri judicio commodè intelligi
potest. Quod superest, approbate, Auditores O.O. Honoratissimi
mentem viri, atque seriò in animū inducite, nihil propius ad
Reique finem accedere, quàm pacem; nulli rei consumati operis
nomen deberi, quàm paci; nullius denique rei gloriā majorē esse
quàm pacis. Id sc. omne credite, atque deinceps tàm eminens
pacis bonū eò magis amate, semper laudate, ubique colite.
Etiam eam amplectimini pacem: quæ durior, quæ iniquior videri
possit. Præstat enim adfligi modicè, quàm everti
penitùs.

Dixi

Samuel Schultz
Sorā-Lusat